

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ
ΛΑΓΚΑΔΑ, ΛΗΤΗΣ & ΡΕΝΤΙΝΗΣ

Έν Λαγκαδᾶ τῇ 1ῃ Δεκεμβρίου 2011

Αριθμ. Πρωτ.: 811

Πρός τούς Πανοσιολογιωτάτους Καθηγουμένους
καί Όσιωτάτας Καθηγουμένας
τῶν Ἱερῶν Μονῶν καί Ἱερῶν Ἡσυχαστηρίων
τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Μητροπόλεως

Πανοσιολογιώτατοι, Όσιώταται,

Δια τοῦ παρόντος κοινοποιοῦμεν ὑμῖν ἀντίγραφον τῆς
ἐκφωνηθείσης ὁμιλίας τῆς Α.Θ.Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ.κ.
Βαρθολομαίου κατά τήν πανηγυρικήν συνεδρίαν τῆς Ἐκτάκτου
Διπλῆς Ἱερᾶς Συνάξεως τῶν Ἡγουμένων καί Ἀντιπροσώπων τῶν
Μονῶν τοῦ Ἁγίου Όρους, κατά τήν πρόσφατον εἰς αὐτό ἐπίσκεψίν
Του, πρὸς ἐνημέρωσιν ὑμῶν.

Διάπυρος πρὸς Θεόν εὐχέτης

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

Ἱερομάρτυρ Ἰωάννης
Ἱερομάρτυρ Ἰωάννης

Ἱερομάρτυρ Ἰωάννης

ΟΜΙΛΙΑ
ΤΗΣ Α. Θ. ΠΑΝΑΓΙΟΤΗΤΟΣ
ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ
κ. κ. Β Α Ρ Θ Ο Λ Ο Μ Α Ι Ο Υ
ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΗΝ ΣΥΝΕΔΡΙΑΝ ΕΔΙΣ
(7 Ὀκτωβρίου 2011)

Ἐρώτατοι Ἅγιοι Ἀδελφοί,
Ὅσιώτατοι Πατέρες, οἱ τε Καθηγούμενοι καὶ οἱ Ἀντιπρόσωποι τῶν
Ἐκκοσίων Ἱερῶν Βασιλικῶν, Πατριαρχικῶν καὶ Σταυροπηγιακῶν Μονῶν τοῦ
Ἁγίου Ὁρους,
Ἐξοχώτατε κύριε Πολιτικὴ Διοικητά,

Εἴη τὸ ὄνομα τοῦ παναγάθου ἡμῶν Θεοῦ δεδοξασμένον, ὅτι ἠξίωσεν
ἡμᾶς καὶ πάλιν νὰ εὐρεθῶμεν ἐν μέσῳ ὑμῶν, εἰς ἐκπλήρωσιν καθ' ἡμέραν
ἐπιστρέφοντος ἐνδομύχου πόθου.

Πάλιν καὶ πολλάκις δεδοξασμένον εἴη τὸ Ὄνομα τοῦ Κυρίου, ὅτι
θαυμαστά ἐποίησεν εἰς ἡμᾶς, πορευομένους ἐν τῷ ὀνόματι Αὐτοῦ, κατὰ τὸ
διάστημα τῆς εἰκοσαετοῦς ἡμῶν πατριαρχίας.

Συγκινηθέντες ἐκ τῶν υἱικῶν λόγων ἀγάπης καὶ σεβασμοῦ ὑμῶν,
ἐκφερομένων διὰ τοῦ λίαν ἀγαπητοῦ Καθηγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς
Χιλανδαρίου, ἐμακαρίσαμεν ὑμᾶς, τοὺς εὐλογημένους Προεστῶτας τῶν
εἴκοσιν Ἱερῶν Μονῶν, τέκνα τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας καὶ ἐν Χριστῷ
χειραγωγοὺς πολυαρίθμων πνευματικῶν τέκνων, τῶν ἐνταῦθα τὸν δίαυλον
τῆς μοναχικῆς τριβίου διαγόντων ἐν ὑπακοῇ καὶ ὑπομονῇ.

Ἐν εὐφροσύνῃ ἐνωτιζόμεθα τοὺς θερμοὺς λόγους τῆς ὑποδοχῆς
ὑμῶν, ἐλθόντες ἐνταῦθα εὐδοκία καὶ χάριτι τοῦ φιλανθρώπου Κυρίου καὶ
τῆς Παναγίας Μητρὸς Του ἐκ τῆς Βασιλευούσης. Ἡ πίστις καὶ ἡ ἀγάπη
ὑμῶν νύσσει ἡμᾶς βαθέως.

Ὅτε ἐν ἀρχῇ τῆς πατριαρχίας ἡμῶν ἦλθομεν τὸ πρῶτον ὡς Πατριάρχης
ἐνταῦθα, πολὺ ἐνισχύθημεν εἰς τὴν ἀνάληψιν τῆς εὐθυνοφόρου
πατριαρχικῆς διακονίας καὶ εἰς τοὺς ἀρξαμένους τότε νέους ἀγῶνας
ἐκκλησιαστικῆς λειτουργίας. Βλέποντες δὲ ὑμᾶς καὶ νῦν ὧδε ἡσύχως
βιοῦντας μακρὰν τῶν τοῦ κόσμου θορύβων, καίτοι δὲν παύετε ἐν εὐχαῖς καὶ
ἰκεσίαις δεόμενοι περὶ τῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ τῷ Γένει ἡμῶν
ἀνελισσομένων γεγονότων, χαίροντες ἐν τῇ αὐτῶν χαρᾷ καὶ θλιβόμενοι ἐν
ταῖς θλίψεσιν αὐτῶν, πολλὴν δύναμιν καὶ ζῆλον λαμβάνομεν εἰς συνέχισιν
τῆς περαιτέρω πατριαρχίας ἡμῶν, ὅσον χρόνον ἐπιφυλάσσει ἡ Πρόνοια τοῦ
Κυρίου.

Συγχρόνως, Όσιολογιώτατοι Καθηγούμενοι, Αντιπρόσωποι και Έπιστάται, οί την Ίερὰν Κοινότητα τοῦ Ἁγίου Όρους συγκροτοῦντες καὶ τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ συναρμολογοῦντες, ἤλθομεν ἐνταῦθα διὰ νὰ ὁμολογήσωμεν καὶ αὐθις τοὺς ἀπὸ αἰώνων πνευματικούς δεσμούς τῆς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας μετὰ τοῦ Ἁγίου Όρους, οἵτινες ὠκοδομήθησαν διὰ τῶν ἀπὸ αἰώνων προκατόχων ἡμῶν, παλαιῶν τε, ὡς τῶν ἐραστῶν τῆς ἱερᾶς ἡσυχίας Ἁγίων Καλλίστου καὶ Νήφωνος, ἀλλὰ καὶ συγχρόνων, ὡς τοῦ μνημονευθέντος καὶ εἰς τὴν προωϊνὴν Θεῖαν Λειτουργίαν μακαριστοῦ Πατριάρχου Ἰωακείμ τοῦ Γ', ὅστις ὠμολόγει ἐξομολογητικῶς περὶ τῆς ἐνταῦθα παραμονῆς του: «Ότε ἀπὸ τῆς Βασιλευούσης ἀπάραντες ἤλθομεν εἰς τὸ Όρος τοῦτο τὸ Ἅγιον, ἐν τῷ νῶ καὶ τῇ καρδίᾳ πόθον καὶ σκέψιν ἐφέρομεν ἵνα ὧδε λάθωμεν βιοῦντες ἐν τερματισμῷ πρὸς ἀποφυγὴν τῶν τοῦ κόσμου ὀχλήσεων καὶ πειρασμῶν» καὶ «ἐπιθυμίαν ὑποκάρδιον εἶχομεν ἵνα μὴ ἐπανέλθωμεν εἰς τὰ τοῦ κόσμου».

Ἐχοντες δὲ ὡς Πατριάρχης καὶ ἐπίσκοπος καὶ πατὴρ τὴν περὶ ὑμῶν πρόνοιαν καὶ ἐφορίαν, ἐπιθυμοῦμεν δι' ὀλίγων νὰ προτρέψωμεν ὑμᾶς ὅπως συνεχίζετε τὴν πορείαν ὑμῶν ἀφωσιωμένοι εἰς τὴν διακονίαν τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ, ἓνα πόθον μόνον ἔχοντες καὶ μίαν σκέψιν, πῶς νὰ ἐργασθῆτε κάλλιον ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ καλοῦ καὶ τῆς ἐνότητος τοῦ Ἁγιωνύμου Όρους, πῶς νὰ διαφυλάξετε τὸ πατροπαράδοτον αὐτοῦ ἦθος, πῶς νὰ μένητε πιστοὶ εἰς τὴν ὑπερχιλιετὴ αὐτοῦ παράδοσιν καὶ τὰς δοθείσας πρὸς τὸν Χριστὸν μοναστικὰς ὑμῶν ὑποσχέσεις, τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ὁποίων μέλλετε ἀπαιτεῖσθαι παρ' Αὐτοῦ κατὰ τὴν ἐσχάτην ἡμέραν.

Ἰδιαιτέρως ἐφιστῶμεν τὴν προσοχὴν ὑμῶν, ἅγιοι Καθηγούμενοι καὶ ἀγαπητοὶ πατέρες, εἰς τὰς σχέσεις τῶν μοναζόντων μετὰ τοῦ κόσμου, αἱ ὁποῖαι δέον νὰ εἶναι μεμετρημέναι, ἵνα διατηρῆται ὑψηλὸν τὸ ἦθος τῶν οἰκιστῶν τοῦ Ἁγιωνύμου τούτου Όρους καὶ ἵνα μὴ ἀλλοιωταὶ ὁ ἀπὸ αἰώνων πνευματικὸς χαρακτήρ αὐτοῦ. Ἄς μνησθῶμεν εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο καὶ πάλιν τοῦ ἀοιδίμου Πατριάρχου Ἰωακείμ Γ', ὅστις ἔλεγε, δεικνύων, ὡς τύπος καὶ ὑπογραμμὸς, ἐμπράκτως τὸ μέτρον τῆς ἀναμείξεως τῶν μοναστῶν εἰς τὰ τοῦ κόσμου: «Κατὰ τὸ δωδεκαετὲς διάστημα τῆς ἐκουσίας προαιρέσει παραμονῆς ἡμῶν εἰς τόπον ἡσυχίας, εἰς τὸ Ἁγιώνυμον Όρος, καίπερ συμεριζόμενοι τὰς θλίψεις (τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος) οὐδὲν ἄλλο ἠδυνάμεθα νὰ πράττωμεν εἰμὴ νὰ εὐχόμεθα ὑπὲρ τῆς εὐσταθείας τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν καὶ τοῦ ἔθνους».

Οὕτω λοιπὸν καὶ ὑμεῖς, ἅγιοι Πατέρες, δέον ὅπως συντρέχετε, ἀκολουθήτε, συναγωνίζησθε ἐν ταῖς προσευχαῖς, πάσχητε ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν ἀναγκῶν αὐτῆς, οὐχὶ ὅμως καὶ προτρέχοντες αὐτῆς, ὅπερ ἐστὶ μέριμνα τῶν ταχθέντων παρὰ Θεοῦ ποιμένων αὐτῆς κατὰ τὴν παράδοσιν τῶν ὁσίων πατέρων καὶ τῶν ἱερῶν κανόνων, τῶν μοναχῶν

προσκαρτερούντων ἐν τῷ τόπῳ τῆς ἀποταγῆς αὐτῶν καὶ μὴ ἐκκλησιαστικοῖς μήτε βιοτικοῖς παρενοχλούντων πράγμασιν ἢ ἐπικοινωνούντων ἄνευ ἀναγκαίας χρείας τῷ κόσμῳ. Μὴ, παρακαλοῦμεν, ἐνεργῆτε παρὰ τὰς συνηθείας τοῦ Ἱεροῦ Τόπου, ὅπερ παρέχει ἀφορμὴν λύπης διὰ τὴν ἡμετέραν Μετριότητα, ἣτις δι' ἀληθοῦς καὶ εἰλικρινοῦς ἀγάπης καὶ κατανοήσεως, ἀλλὰ καὶ τῆς προσηκούσης τιμῆς, ἀξιοῖ τοὺς τὸν μονήρη καὶ ἀπράγμονα μετιόντας βίον παραμένειν ἐν τῇ ἀποταγῇ καὶ μὴ ἐπανέρχεσθαι εἰς τὰ τοῦ κόσμου.

Ἀπ' ἐναντίας χαίρομεν διὰ τὸν σεβασμὸν ὃν ἐπιδεικνύετε διὰ τὸ φυσικὸν περιβάλλον κατὰ τὰς τελευταίας δεκαετίας, στοιχοῦντες πρὸς τὰς ἀρχὰς τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας, μεγάλην εὐαισθησίαν ἐπιδεικνυούσης εἰς τὸν τομέα αὐτόν, λόγῳ τῆς συνεχῶς ἀύξανομένης ἀλογίστου καὶ καταστρεπτικῆς χρήσεως τῶν ἐκ τοῦ περιβάλλοντος ὠφελειῶν. Τὸ πνεῦμα ἄλλωστε ἀρμονικῆς συνυπάρξεως φύσεως καὶ ἀνθρώπου ἀποτελεῖ συστατικὸν στοιχεῖον καὶ οὐσιώδη στόχον τοῦ μοναχισμοῦ, ἰσοδύναμον τῇ ἡλικίᾳ αὐτοῦ, καὶ ἐμποτίζει διαχρονικῶς πάσας τὰς πτυχὰς τοῦ καθημερινοῦ βίου τοῦ Ἁγίου Ὁρους ἕως καὶ τῶν ἡμερῶν ἡμῶν, γεγονός τὸ ὁποῖον συγκινεῖ καὶ ἐλκύει τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὴν πρόθυμον συναντίληψιν τῶν εἰδημόνων καὶ τῆς διεθνοῦς ἐπιστημονικῆς κοινότητος.

Οὕτω, μετ' εὐαρεσκείας ἐπληροφορήθημεν περὶ τῆς ἐπιμελοῦς μερίμνης διὰ τὴν θεσμικὴν προστασίαν τοῦ περιβάλλοντος τοῦ Ἁγιωνύμου Ὁρους, διὰ διαφόρων μέτρων καὶ δράσεων, καὶ εὐχόμεθα πλουσίαν εὐόδωσιν τῶν προσπαθειῶν ὑμῶν, διὰ τὴν διαφύλαξιν τοῦ πρωτοτύπου κάλλους τοῦ ἱεροῦ τούτου τόπου. Παρακαλοῦμεν δὲ ὅπως ἐντείνητε τὴν ὑμετέραν προσοχὴν εἰς τὸν τομέα αὐτόν ἵνα, ἀποφεύγοντες πᾶσαν ἐνέργειαν ἀλλοιώσεως τῆς φυσιογνωμίας τοῦ ἱεροῦ καὶ ὑπερκάλλου τούτου χώρου καὶ πᾶσαν ἀπερίσκεπτον ἐπέμβασιν, διαταράσσουσιν τὴν ἀρμονίαν αὐτοῦ, ἀποτελῆτε ὑπόδειγμα ὀρθῆς διαχειρίσεως καὶ διὰ τὸν ὑπόλοιπον κόσμον.

Ἀσφαλῶς, ἡ ἀγαστὴ καὶ γόνιμος συνεργασία μεταξὺ τῆς ἐντίμου Ἑλληνικῆς Πολιτείας καὶ τῶν ἐν τῷ Ἁγίῳ Ὁρει πατέρων διὰ τὴν ἐπίλυσιν τῶν χρονίων προβλημάτων τοῦ Ἁγίου Ὁρους, ἐν συστοιχίᾳ πρὸς τὰς συνταγματικὰς ἐπιταγὰς, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν σύνολον προστασίαν αὐτοῦ καὶ τῶν θεσμῶν του, θὰ ἀναδείξῃ ἐπὶ καυχῆσει καὶ εὐδοκίᾳ τῆς ἡμετέρας Μετριότητος καὶ τῆς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας ἐμπράκτως τὴν μοναδικότητα καὶ τὴν διαχρονικὴν σημασίαν αὐτοῦ, καὶ θὰ μεταδώσῃ εἰς τὴν σύγχρονον ὑπὸ κρίσιν ἑλληνικὴν, καὶ οὐχὶ μόνον, κοινωνίαν, αἰώνια μηνύματα πίστεως, ἀλληλεγγύης, ἐλπίδος, ἐλευθερίας, καὶ σεβασμοῦ τῆς δημιουργίας καὶ τοῦ ἀνθρώπου, ὡς θείου δημιουργήματος. Αὕτη ἡ συνεργασία θὰ ἀποτελῇ ἱστορικὸν ὑπόλειμμα καὶ ἐν ταύτῳ ὑπόδειγμα τῆς

ἐν τῷ Θρόνῳ τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐπικρατούσης ἀγαθῆς συναλληλίας Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας.

Χαίρομεν εὐλογοῦντες διαπιστοῦντες τὴν ὁλονὲν αὐξουσαν παγκόσμιον ἐκτίμησιν διὰ τὸν ἱερὸν τόπον τοῦτον τῆς ἀρετῆς, ὅστις ἀποτελεῖ καύχημα καὶ ἀνάπαυσιν τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας, «ὁ λύχνος αὐτοῦ φαίνει, αὐγὴ ὑπὲρ κεφαλῆς ἡμῶν καὶ τῷ φωτὶ αὐτοῦ πορευόμεθα ἐν τῷ σκότειν» (Ψαλμὸς 29, 3). Ἀγωνισθῆτε ὅλαις δυνάμεσι πάντες οἱ ἐνταῦθα διάγοντες διὰ νὰ συμμορφώτε τὸν βίον ὑμῶν πρὸς τὰς μοναστικὰς καὶ κοινοβιακὰς ἀρχὰς· καὶ οὕτω θὰ ἀνταποκρίνησθε εἰς τὴν πανταχόθεν τῆς Οἰκουμένης παρακλητικῶς ἀντηχοῦσαν φωνὴν «διαβάς βοήθησον ἡμῖν».

Συνεχίσατε τὴν διακονίαν ὑμῶν ὡς καλοὶ τῆς Ἐκκλησίας ἐργάται, ὑπηρετοῦντες τὴν ὁμόνοιαν καὶ τὴν ἐνότητα τοῦ Ἁγίου Ὁρους καὶ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ σώματος, προσφέροντες ἄγκυραν σωτηρίου ὑπουργίας εἰς τὸν προσερχόμενον λαὸν τοῦ Θεοῦ. Πάσης ἄλλης ὁδοῦ ἀποκλίνοντες, κλίνατε τὸν αὐχένα εἰς τὸν ἐλαφρὸν καὶ χρηστὸν ζυγὸν τοῦ Κυρίου, αἶροντες ἐπ' ὤμων ὑμῶν τὸν σταυρὸν Αὐτοῦ καὶ τῶν πρὸς ὑμᾶς προσφευγόντων κοπιώντων ἀδελφῶν ἡμῶν.

Ἀγαπητοὶ πατέρες καὶ τέκνα ἐν Κυρίῳ, κατὰ τὴν εὐσημον ταύτην ὥραν τῆς ἐκ νέου παραστάσεως ἡμῶν ἐν τῷ μέσῳ ὑμῶν ἐκφράζομεν πάλιν τε καὶ πολλάκις τὴν εὐγνωμοσύνην τῆς ἡμετέρας Μετριότητος πρὸς πᾶσαν τὴν Ἀγιορειτικὴν Μοναστικὴν Κοινότητα, πρὸς πάσας τὰς Ἱερὰς Μονὰς καὶ πάντας τοὺς οἰκιστὰς αὐτῶν δι' ὅσα ἀγαθὰ προσήνεγκον τῷ Οἰκουμένικῳ ἡμῶν Πατριαρχεῖῳ κατὰ τὴν παριππεύσασαν εἰκοσαετίαν, διὰ τὰς πρὸς Κύριον συνεχῶς ἀναπεμπομένας εὐχὰς καὶ δεήσεις ὑπὲρ ἡμῶν, τοῦ Ἐπισκόπου καὶ Πατριάρχου σας, διὰ τὴν κάλυψιν ποικίλων ἀναγκῶν τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας μέσῳ τῆς ἀποστολῆς πνευματικῶν τέκνων ὑμῶν, καὶ διὰ τὴν συνεχῆ ποικιλότροπον συμπαράστασιν, στήριξιν καὶ ἔμπρακτον ἀγάπην.

Εὐκαιρὸν ἡγούμεθα ὅπως κατὰ τὴν ἱερὰν ταύτην στιγμὴν τῆς ἐπικοινωνίας καὶ συναναστροφῆς τῆς ἡμετέρας Μετριότητος ὑπὸ τὴν ιδιότητα τοῦ κανονικοῦ Ἐπισκόπου τοῦ Ἱεροῦ Τόπου καὶ ὑμῶν πάντων, πατέρες καὶ ἀδελφοί, τῶν συγκροτούντων τὸ ἀνώτερον τοῦτο ἱερὸν βουλευτήριον τῆς Ἐκτάκτου Διπλῆς Ἱερᾶς Συνάξεως τῆς Ἀκροπόλεως ταύτης τοῦ παρ' ἡμῖν Ὁρθοδόξου Μοναχισμοῦ, νὰ ἐπισημάνωμεν καὶ τὰ ἐξῆς σημεῖα, τὰ ὁποῖα ἀπὸ μακροῦ ἀπασχολοῦν ὑμᾶς ἐνταῦθα καὶ τὴν ἔχουσιν τὴν εὐθύνην τῆς διατηρήσεως τοῦ ἀκραιφνοῦς ἀνοθεύτου Ἀγιορειτικοῦ Μοναχισμοῦ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν Τυπικῶν καὶ τῶν Χρυσοβούλλων καὶ τῶν Πατριαρχικῶν Σιγιλλίων αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ τῆς μακραιώνος παραδόσεώς του, Μητέρα Ἐκκλησίαν τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ τὰ ὁποῖα ζητήματα, ἐπιλυόμενα ἐπὶ τῇ βάσει τῆς

ύγιους παραδόσεως καὶ τῶν καλῶς ἐννοουμένων συμφερόντων ὑμῶν, θὰ ἀποτελέσουν ὁδοδείκτην διὰ τὴν ἐφεξῆς μακρὰν πάσης ἔξωθεν ἐπεμβάσεως συνέχισιν τῆς Ἀγιορειτικῆς ζωῆς. Οὕτω τιθέμεθα ἐνώπιον ὑμῶν καὶ τὰ ἀκόλουθα θέματα, τὰ ὁποῖα, μεταξὺ ἄλλων, ἀπασχολοῦν τὸν Ἱερὸν Τόπον:

Τὸ Ἅγιον Ὅρος ἀπασχολεῖ ἀπὸ 40ετίας καὶ πλέον τὸ θέμα τῆς ἐπικρατοῦσης, παρὰ τοὺς κανόνας τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὸν ἰσχύοντα Καταστατικὸν Χάρτην αὐτοῦ, καταστάσεως ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Ἐσφιγμένου, ἢ ὁποῖα προσεχώρησεν εἰς τὸν ζηλωτισμὸν, διὰ λόγους ἀνεξηγήτους καὶ ἐν πολλοῖς ἰδιοτελεῖς, καὶ ἀπεχώρησεν ἀπὸ τοῦ ἔτους 1972 τοῦ σώματος τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος. Μετὰ μακρὸν χρόνον ἀδρανείας, τῇ πρωτοβουλίᾳ τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος καὶ τῆς ἀρμοδίας ἐπὶ τοῦ Ἁγίου Ὁρους Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς, τῇ συνεργασίᾳ καὶ τῆς Ἐντίμου Ἑλληνικῆς Πολιτείας, ἐγένοντο ἐπανειλημμένα συναντήσεις καὶ ἐπαφαί, αἱ ὁποῖαι κατέληξαν ἐν τῷ Ἱερῷ τούτῳ Σώματι, προεδρευομένῳ ὑπὸ ἡμετέρας Ἐξαρχίας, εἰς τὴν λήψιν τῆς γνωστῆς δεσμευτικῆς ἀποφάσεως, τὴν ὁποῖαν ἐκλήθησαν τὰ ἀρμόδια σώματα τοῦ Ἁγίου Ὁρους, ἰδιαίτερος ἢ Πολιτικὴ Διοίκησις αὐτοῦ, νὰ ἐφαρμόσουν. Ἀτυχῶς, παρὰ τὰς κατὰ καιροὺς προσπάθειάς καὶ τὰς συνεχεῖς ἐκκλήσεις τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ τῶν ἐνταῦθα ἀγιορειτικῶν καὶ κρατικῶν ἀρχῶν, ἐγγράφως καὶ προφορικῶς, δὲν κατωρθώθη ἢ ἀπομάκρυνσις ἐκ τῶν κτηριακῶν συγκροτημάτων τῆς τε Ἱερᾶς Μονῆς Ἐσφιγμένου καὶ τοῦ ἐν Καρυαῖς Ἀντιπροσωπείου αὐτῆς, τῶν ἀντικανονικῶν καὶ παρανόμων καὶ ποινικῶς καταδικασθέντων καταληψιῶν αὐτῶν, μὲ ἀποτέλεσμα ἢ διὰ τὴν ἐπ'ἀνδρωσιν τῆς Ἱερᾶς ταύτης Μονῆς συγκροτηθεῖσα ἀδελφότης νὰ ὑποφέρῃ, μὴ διαθέτουσα τὴν μόνιμον νόμιμον στέγην αὐτῆς. Καλοῦντες πάντα ὑπεύθυνον εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀποφάσεως ταύτης, ἐκφράζομεν, ἀπὸ τῆς θέσεως ταύτης, τὴν ἡμετέραν Πατριαρχικὴν εὐαρέσκειαν τῇ ὑπὸ τὸν Ἀρχιμανδρίτην Χρυσόστομον ἀδελφότητι διὰ τὴν ἐν καρτερίᾳ καὶ ὑπομονῇ ἀσκουμένην ἐμπράκτως μοναχικὴν ἀρετὴν τῆς ὑπακοῆς εἰς τὰ κελεύσματα τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἐπισκόπου αὐτῶν.

Ἐν ἔτερον ζήτημα ἰδιαίτερος καὶ ζωηρῶς ἀπασχολοῦν τὸν Ἱερὸν Τόπον, ἀλλὰ καὶ τὴν Μητέρα Ἐκκλησίαν, εἶναι τὸ τῆς ταυτότητος τοῦ Ἁγίου Ὁρους. Εἰς τὸ Ὅρος, ὡς πανορθόδοξον χῶρον πνευματικῆς περισυλλογῆς καὶ δοξολογίας τοῦ ὀνόματος τοῦ Θεοῦ καὶ προσευχῆς ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τοῦ κόσμου καὶ τῶν ἐν αὐτῷ ἐνασκουμένων πατέρων, ἐγκαταβιώνουν κυρίως ὅμαιμοι Ὁρθόδοξοι, ἀλλὰ καὶ ἐξ ἄλλων ἀδελφῶν κατὰ τόπους Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν προερχόμενοι, πάντοτε βεβαίως ἐντὸς τῶν παραδοσιακῶν ποσοστιαίων μονάδων. Ὡς εἶναι γνωστόν, ὁ ἔθνοφυλετισμὸς ἔχει καταδικασθῆ δι' ἀποφάσεως τῆς ἐν Φαναρίῳ συνελθοῦσης Συνόδου ἐν

ἔτει 1872. Τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον σέβεται τὴν ἐθνοφυλετικὴν ἰδιαιτερότητα ἐκάστου πιστοῦ, ἀλλὰ καὶ προσπαθεῖ νὰ διοχετεύῃ μεταξὺ τῶν διαφόρων ἐθνοφυλετικῶν ομάδων τὸ πνεῦμα τῆς ἐν Χριστῷ ἀδελφωσύνης, κατὰ τὸν λόγον τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, οὐκ ἐν Ἰουδαίῳ οὐδὲ Ἑλληνι, βάρβαρος, σκύθης, δοῦλος, ἐλεύθερος. Ὑπὲρ αὐτὸ τὸ πνεῦμα, εἰς τὸ Ἅγιον Ὅρος ἀσχοῦνται ἀποδεκτῶς ὡς μοναχοί, ὀρθόδοξοι χριστιανοὶ πάσης ἐθνοφυλετικῆς καταγωγῆς. Διὸ καὶ ἔχουν ἐπανδρωθῆ τρεῖς Ἱεραὶ Μοναὶ καὶ μία Σκήπη διὰ μοναχῶν, κατὰ τὸ πλεῖστον τῆς αὐτῆς δι' ἐκάστην ἐθνοφυλετικῆς προελεύσεως, ἐνῶ ἅπασαι αἱ λοιπαὶ Ἱεραὶ Μοναὶ ἐπανδρῶνται κατὰ πλειοψηφίαν ὑπὸ μοναχῶν ἑλληνικῆς καταγωγῆς. Ἡ τακτοποίησις αὕτη ἔχει ἐξισοροπήσει τὰς παλαιότερον ἐμφανισθείσας μεταξὺ ὠρισμένων ἐθνοφυλετικῶν ομάδων ἐπεκτατικὰς ἐπιδιώξεις. Τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἐπιθυμεῖ τὴν εἰρήνην τοῦ ἁγιωνύμου τούτου τόπου καὶ τὴν ἀποφυγὴν ἐγέρσεως ἐθνοφυλετικῶν ζητημάτων ἐν αὐτῷ, διὸ καὶ διὰ τῆς ἡμετέρας Μετριοτήτος συνιστᾷ ἐνθέρμως ὅπως συντηρηθῆτι ποιά τις εὐλογος ἀναλογία ἐθνικῶν προελεύσεων τῶν ἐν Ἁγίῳ Ὄρει ἀσκουμένων, πρὸς ἀποφυγὴν διεγέρσεως ἀνεπιθυμητῶν καὶ μὴ χριστιανικῶν ἐπεκτατικῶν βλέψεων παρ' ὠρισμένων ἐθνοφυλετικῶν ομάδων. Ἐν Χριστῷ εἴμεθα πάντες ἀδελφοί, καὶ τοιαῦτα θέματα δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ ἀπασχολοῦν ἡμᾶς. Ἀτυχῶς, ὅμως, ἡ πορεία χριστοποίησεως ἐκάστου γίνεται κατὰ στάδια, καὶ ἐνδέχεται νὰ ἐπηρεασθῆ ἀδελφός τις, ἐν πρωῒμῳ σταδίῳ ὠριμάνσεως τελῶν, ὑπὸ τοιούτων μὴ ὀρθῶν ἀντιλήψεων. Διὸ δέον νὰ καταβάλληται πᾶσα προσπάθεια ἐν ἀγάπῃ καὶ ἀλληλοκατανοήσει, ὥστε νὰ ἀποφεύγωνται τὰ αἷτια τοιούτων παρεκτροπῶν. Ὁδηγὸς πρὸς τοῦτο εἶναι τὸ σχετικὸν Πατριαρχικὸν Σιγίλλιον καὶ ἡ σχετικὴ ἀπόφασις τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας. Ἡ τήρησις αὐτῶν θὰ ἀποσοβῆσῃ ἐνδεχομένης διακυμάνσεις ἰσοροπιῶν καὶ θὰ βοηθήσῃ εἰς τὴν διατήρησιν τῆς ἀπολύτου ἐν τῷ Ἁγιωνύμῳ τούτῳ Τόπῳ εἰρήνης, ὥστε οἱ μοναχοὶ νὰ ἀσχολῶνται μόνον μετὰ τοῦ κυρίου πνευματικοῦ ἔργου των, τῆς προσευχῆς καὶ τῆς λατρείας τοῦ Θεοῦ, καὶ τῆς δι' αὐτῶν βοηθείας πάντων τῶν συνανθρώπων των.

Παρατηρεῖται ἀπὸ μακροῦ, κατὰ τὰ τελευταῖα δὲ ἔτη λίαν ἐντόνως, μία ὑπέρμετρος ἐνασχόλησις μετὰ οἰκονομοτεχνικῶν ζητημάτων ἐνίων Μονῶν τοῦ Ἱεροῦ Τόπου. Αὕτη προκαλεῖ, πρωτίστως, βλάβην τῶν ψυχῶν τῶν μοναχῶν καὶ εἶτα σκανδαλισμὸν ἀνυπολόγιστον τῶν ἐν τῷ κόσμῳ ἀδελφῶν ἡμῶν. Τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι ὅτι ἀναφέρονται εἰς τὰ μέσα γενικῆς ἐνημερώσεως ζητήματα προκαλοῦντα θυμηδία, λύπην, ἀγανάκτησιν, καὶ ἀπομακρύνοντα ἀπὸ τῆς Ὀρθοδόξου ἡμῶν πίστεως καὶ τῆς Ἐκκλησίας τοὺς ἀσθενεῖς τῇ συνειδήσει πιστοὺς. Ἐν τούτοις, τὸ Ἅγιον Ὅρος καὶ οἱ ἐν αὐτῷ ἐνασκούμενοι δέον νὰ εἶναι ὁ λύχνος ὁ ἐπὶ τὸν μόδιον, ὥστε νὰ φέγγῃ πᾶσι

τοῖς ἐν τῇ οἰκίᾳ, τῇ οἰκουμένη θὰ ἐλέγομεν, φῶς Χριστοῦ, φῶς παρηγορίας, φῶς ἐλπίδος, φῶς πίστεως, φῶς ταπεινώσεως, φῶς ἀληθείας, φῶς ὀλιγαρκείας καὶ ἀπαρνήσεως τῶν ἐγκοσμιοκρατικῶν καὶ ὑλοφρόνων ἐπιδιώξεων, καὶ ὄχι σκότος οἰκονομικῶν συναλλαγῶν καὶ μεριμνῶν τοῦ βίου κοσμικοῦ χαρακτῆρος ἀσχέτων πρὸς τὸ μοναχικὸν πολίτευμα. Αἱ τοιαῦται μέριμναι εἶναι θεμιταὶ διὰ τοὺς ἐν τῷ κόσμῳ βιοῦντας, καὶ μάλιστα ἐν τινι μέτρῳ, ἀλλὰ οἱ ἀκολουθήσαντες τῷ μοναχικῷ πολιτεύματι ἀπηρνήθησαν τὸν κόσμον καὶ τὰ τοῦ κόσμου καὶ περιωρίσθησαν εἰς τὴν ἐν προσευχῇ, νηστείᾳ καὶ ἀσκήσει ἐπίτευξιν τῆς ἐξ ἀγάπης πρὸς τὸν Θεὸν ἐνώσεως μετ' Αὐτοῦ, ἣτις ἀποτελεῖ καὶ τὴν αἰώνιαν μακαριότητα καὶ τὴν τελεολογίαν τῆς μοναχικῆς ιδιότητος. Τοιαῦτα γεγονότα, προερχόμενα ἐκ τοῦ χώρου τοῦ ἀκραιφνοῦς Ὁρθοδόξου Μοναχισμοῦ, ὡς εἶναι ὁ τοῦ Ἁγίου Ὁρους, σκανδαλίζουν, προκαλοῦν καὶ ζημιώνουν τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν πραγματικὴν ὑπόστασιν τοῦ Ὁρους.

Ἀπευθυνόμεθα ἀσφαλῶς πρὸς καλῶς εἰδότας τὰ πράγματα. Δὲν εἶναι ἀσφαλῶς ἡ ὥρα ἢ ἡ στιγμή ἀναφορᾶς εἰς συγκεκριμένα παραδείγματα. Καὶ εἶναι ἀτυχῶς πολλαὶ αἱ καθ' ἡμέραν ἐνεργούμεναι ὑπὸ πολλῶν ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τοῦ Ἁγίου Ὁρους τοιαῦται ἐνέργειαι. Ὁ Ἅγιος Ἀθανάσιος ὁ Ἀθωνίτης εἰς τὸ Τυπικὸν αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον ἀσφαλῶς ἀποδέχεσθε πάντες οἱ Ἄγιορεῖται, ρητῶς ἀπαγορεύει, μεταξὺ ἄλλων, τὴν ἐκτὸς τοῦ Ἁγίου Ὁρους ἐμπορίαν τῶν ἐν αὐτῷ παραγομένων οἴνου καὶ ξυλείας καὶ διὰ τὴν ταυτότητα τοῦ λόγου, ἀσφαλῶς ἀπαγορεύει καὶ πᾶσαν ἐκτὸς τοῦ Ἁγίου Ὁρους ἐμπορικὴν δραστηριότητα τῶν μοναχῶν, ὡς ἀπομακρύνουσαν αὐτοὺς τοῦ σκοποῦ δι' ὃν ἐξῆλθον τοῦ κόσμου. Μάλιστα δέ, ἀπαγορεύει καὶ τὴν προσέγγισιν πλοίων εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος, διὰ τὴν ἐξασφάλισιν τῆς ἡσυχίας τῶν ἐν αὐτῷ ἀσκουμένων. Στῶμεν καλῶς, ἀδελφοί, στῶμεν μετὰ φόβου. Ὁ τόπος ἐν ᾧ εὕρισκόμεθα ἅγιος καὶ φοβερός ἐστι. Εἶναι ὁ τόπος καὶ ὁ χώρος τῆς Χώρας τοῦ Ἀχωρήτου, τῆς Κυρίας ἡμῶν Θεοτόκου. Καὶ τὸ ἄχραντον καὶ τὸ ἄσπιλον καὶ τὸ ἀμόλυντον τῆς Παναγίας δὲν ἐπιτρέπει ἀσχολίας ἀλλοτρίας, διότι ἄλλως ἢ Χάρις Τῆς θὰ ἀρθῇ καὶ θὰ θρηνησῶμεν ἐρείπια κατὰ τοὺς δυσκόλους τούτους χρόνους. Ὁ Πατὴρ καὶ Πατριάρχης σας σᾶς παραινεῖ καὶ προτρέπεται: Στήκετε καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις τοῦ Ἁγίου Ὁρους, ὑμεῖς οἱ σήμερον οἰκισταὶ καὶ ἐνοικιασταὶ αὐτοῦ, καθότι τοῦ Κυρίου ἢ γῆ καὶ τὸ πλήρωμα αὐτῆς, καὶ Αὐτὸς μόνος κυβερνᾷ τὰ πάντα, κατὰ τὰς ἀνεξιχνιάστους βουλὰς Του καὶ εἶναι ὁ κριτὴς τῶν πάντων καὶ πασῶν τῶν ἐνεργειῶν ἡμῶν.

Συναφῆς πρὸς τὸ ἀνωτέρω σημεῖον καὶ καιρίον, κατὰ τὴν ἡμετέραν ταπεινὴν γνώμην καὶ κρίσιν, εἶναι καὶ τὸ παρατηρούμενον ἀπὸ μακροῦ, ὡς μὴ ὠφελε, ἐν Ἁγίῳ Ὄρει θέμα τῆς λεγομένης ἐκκοσμικεύσεως. Καὶ βεβαίως κόσμος καὶ τὰ τοῦ κόσμου καθ' ἡμέραν ἐναλλάσσονται καὶ μεταβάλλονται.

Ἡ ἀλήθεια ὅμως τοῦ Ὁρους καὶ τοῦ Μοναχισμοῦ δέον νὰ παραμένῃ ἀναλλοίωτος. Καὶ δὲν ἐννοοῦμεν τὴν ὀφειλετικὴν ἐμμογήν μόνον εἰς τὴν τήρησιν τῆς πίστεως καὶ τῶν κανόνων τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Μοναχισμοῦ, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἀλήθειαν τῆς ἐν σκληραγωγίᾳ καὶ μακρὰν τῆς τύρβης καὶ τῶν ἀνέσεων τοῦ κόσμου συνεχίσεως τῆς παραδόσεως τοῦ Ὁρους. Βεβαίως τὸ «κακὸν» ἐξελίχθη. Δύναται ὅμως νὰ περιορισθῇ. Καὶ πρὸς τοῦτο κρίνομεν ὅτι θὰ ἔδει νὰ ἀποφεύγωνται ἐνέργειαι ὡς ἡ συνεχῆς ἐξοδος τῶν Ἁγιορειτῶν εἰς τὸν κόσμον ἐπὶ προσχήματι ἐξομολογήσεως ἢ ἐπὶ ἄλλοις προσχήμασι, τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ὑφίσταται ἡ κανονικὴ Ἐκκλησία, ἐπιφορτισμένη μὲ τὸ καθῆκον τοῦτο. Περιορισμὸς δὲ καὶ τῆς διανοίξεως ὁδῶν, κυκλοφορίας ὑπεραρίθμων ὀχημάτων καὶ λοιπῶν ἀνέσεων, τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ὁμιλοῦμεν περὶ παραδόσεως καὶ περὶ Ἁγιορειτικοῦ Μοναχισμοῦ. Ἐφιστῶμεν καὶ ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου τὴν προσοχὴν ὑμῶν, πατέρες καὶ ἀδελφοί, ἐν τῇ πεποιθήσει ὅτι κατανοεῖτε καὶ συμμερίζεσθε τὴν ἡμετέραν ἀγωνίαν, διότι ἐπιθυμοῦμεν τὸ Ὁρος ἀληθῶς ἄβατον ὄχι μόνον εἰς τὸ θῆλυ, πλὴν τῆς Κυρίας του Παρθένου, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ τοῦ κόσμου καὶ τὰ ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ παρακαλοῦμεν καὶ προτρεπόμεθα καὶ ἀξιοῦμεν Πατριαρχικῶς καὶ πατρικῶς: Ἐκχέετε καθ' ἡμέραν τὰς καρδίας ὑμῶν εἰς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον, ὀρθρίζοντες ἐκ νυκτός, οἰακιζόμενοι ὑπὸ τῆς χάριτος καὶ ἀδολεσχοῦντες μετὰ τοῦ Κυρίου, μετὰ τῆς βεβαιότητος ὅτι ὁ οὐρανὸς οὐδέποτε σιωπᾷ εἰς τὰ κατὰ Θεὸν αἰτήματα ὑμῶν. Περιπατήσατε ὡς πολιτευόμενοι εἰς ἕτερον κόσμον, σκεπτόμενοι μὲ νοῦν Κυρίου, μὲ τὴν ἰδιαιτέραν νοσοτροπίαν ἣτις χαρακτηρίζει τοὺς Ἁγιορείτας μοναχοὺς, ἐκδημοῦντες τῶν τοῦ κόσμου τερπνῶν καὶ ἐνδημοῦντες τῇ ὑμετέρᾳ καρδίᾳ καὶ τῷ Θεῷ, προτιμῶντες τὰς κατὰ Χριστὸν θλίψεις καὶ κακουχίας, σταθεροί, ἀσυγκατάβατοι, ἐδραῖοι, ἀμετακίνητοι, μεταβάλλοντες τὰς νύκτας εἰς ἡμέρας λαμπροφόρους διὰ τὰς ψυχὰς ὑμῶν, διὰ νὰ καυχᾶται αἰεὶ ἐφ' ὑμᾶς ἡ Μήτηρ Ἐκκλησία καὶ ὁ Πατριάρχης σας.

Τῶν ὡς εἴρηται κυριωτέρων θεμάτων ἀπασχολούντων ἡμᾶς καὶ ὑμᾶς, θεωροῦμεν εὐκαιρὸν ὅπως ἐπισημάνωμεν καὶ ἐν τελευταῖον σημεῖον, ἀφορῶν εἰς τὸν ἐν Ἁγίῳ Ὁρει οὐχὶ καλῶς ἐννοούμενον ζηλωτισμὸν, ὁ ὁποῖος ἀτυχῶς κερδίζει ἔδαφος, καὶ εἰς τὴν αὐστηρὰν καὶ ἄδικον πολλάκις κριτικὴν τῶν διεξαγομένων, ἀποφάσει συνόλης τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ ὑπὸ τὸν συντονισμὸν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, διαλόγων μετὰ τῶν ἑτεροδόξων, διαλόγων ἀγάπης καὶ ἀληθείας.

Πατέρες καὶ ἀδελφοί,

Ἔ«Ὁ Θεὸς ἀγάπη ἐστίν» (α' Ἰωάν. δ', 9) ἢ δὲ ἀγάπη τῶν μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ τὸ θεοδώρητον γνῶρισμα, καὶ τῆς Ἐκκλησίας Αὐτοῦ ἢ συνεκτικὴ

δύναμις, καὶ τῆς ἐν αὐτῇ εἰρήνης καὶ ὁμονοίας καὶ τάξεως ἀρχή, ὡσπερ ἀένναος ἐν αὐτῇ ἐκφαντορία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Τούτου οὖν τοῦ «συνδέσμου τῆς τελειότητος» (Κολ. γ', 14) δεῖ τοὺς Θεόθεν ἐγκεχειρισμένους τὴν οἰκονομίαν τῶν τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν ἐπιμελεῖσθαι ἀεὶ καὶ χρῆσθαι τούτῳ, πάσῃ προσοχῇ καὶ φροντίδι καὶ φυλακῇ. Εἰ δ' ὅπως ποτὲ τύχοι ψυγῆναι τὴν ἀγάπην καὶ διασπασθῆναι τὴν ἐν Κυρίῳ ἐνότητα, χρεῶν πάσῃ σπουδῇ ἐπιλαβέσθαι τοῦ κακοῦ καὶ τὴν θεραπείαν αὐτοῦ ἐκζητῆσαι' (Τόμος Πατριαρχικὸς ἄρσεως ἀπὸ τῆς μνήμης καὶ ἐκ μέσου τῆς Ἐκκλησίας τοῦ ἀναθέματος τοῦ 1054).

Τὴν βασικὴν ταύτην ἀλήθειαν βιοῦντες διεξάγομεν διάλογον ἀληθείας καὶ ἀγάπης πρὸς τοὺς ἑτεροδόξους ἀδελφοὺς ἡμῶν εἰς ἐκπλήρωσιν τοῦ προσευχητικοῦ αἰτήματος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὀλίγον πρὸ τοῦ Πάθους, πρὸς τὸν Πατέρα Αὐτοῦ καὶ Πατέρα καὶ Θεὸν ἡμῶν ἵνα πάντες οἱ εἰς Αὐτὸν πιστεύοντες ἔν ὧμεν. Τὴν Κυριακὴν αὐτὴν ἐντολὴν ἐφαρμόζον τὸ καθ' ἡμᾶς Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον καὶ εἰς ἐκπλήρωσιν τῆς κατὰ τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν αἰτήσεως «ὑπὲρ τῆς τῶν πάντων ἐνώσεως» συντονίζει τοὺς πανορθοδόξω ἀποφάσει ἀναληφθέντας διαλόγους τούτους, ἐρριζωμένον ἐν τῇ ὁλοκληρωτικῇ πιστότητι πρὸς τὸν μοναδικὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, ἀφ' ἑνὸς μὲν προάγον καὶ προβάλλον πᾶν στοιχεῖον, ὅπερ δύναται νὰ ἐνισχύσῃ τοὺς δεσμοὺς τῆς ἀγάπης, τῆς ἐπικοινωνίας καὶ τῆς κοινῆς δράσεως τῶν Χριστιανῶν, ἀφ' ἑτέρου δὲ πειρώμενον ὅπως ἐξουδετερώσῃ ὅ, τι δύναται νὰ βλάβῃ τὴν ἀγάπην ταύτην, τὴν ἐπικοινωνίαν καὶ τὴν κοινὴν δράσιν, τῇ χάριτι τοῦ Θεοῦ καὶ τῇ δημιουργικῇ δυνάμει τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ἐστὲ ὁμως βέβαιοι, πατέρες καὶ ἀδελφοί, ὡς ἐγράψαμεν πολλάκις καὶ πρὸς ὑμᾶς καὶ μάλιστα δι' ἐκτενῶν Πατριαρχικῶν ἡμῶν Γραμμάτων, πλήρως τεκμηριωμένων, ὅτι τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον καὶ σύνολος ἡ Ὁρθόδοξος ἡμῶν Ἐκκλησία στερεῶς ἔχεται μέχρι κεραίας καὶ ἰῶτα ἐνός τῆς ἀωμότητος ἡμῶν Ὁρθοδόξου πίστεως, προσπαθεῖ δὲ ἀπλῶς ἐν διαλόγῳ νὰ καταστήσῃ τὴν ἀλήθειαν ταύτην τῆς Ὁρθοδοξίας κατανοητὴν καὶ ἀποδεκτὴν εἰς τοὺς μεθ' ὧν αὕτη διαλέγεται. Κλείσατε, λοιπόν, τὰ ὦτα εἰς τὰς κενοφωνίας καὶ γνωρίζετε ὅτι στερεῶς καὶ ἀπολύτως ἐχόμεθα τῶν παραδεδομένων ὑπὸ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ διὰ τῶν ἱερῶν Εὐγγελίων καὶ τῶν λοιπῶν βιβλίων τῆς Καινῆς Διαθήκης, τῆς μακραίωνος Ἱερᾶς Παραδόσεως τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, τῆς λατρείας καὶ ὅλων τῶν συγκροτούντων τὸν ἱερώτατον θεσμόν τῆς Ἐκκλησίας, οὐδόλως ἀφιστάμενοι τούτων καὶ μένοντες στερεοὶ καὶ ἀναμένοντες τὴν μεγάλην καὶ ἐπιφανῆ ἡμέραν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ ἐρχομένου ταχύ, καὶ παρακαλοῦντες ὅπως μένη μεθ' ἡμῶν πάντοτε ὅτι πρὸς ἐσπέραν ἐστὶ καὶ κέκλικεν ἡ ἡμέρα. Στῶμεν, λοιπόν, καὶ ἐν τούτῳ καλῶς, ἀδελφοί, καὶ ἄς

ἀποφεύγωμεν τὴν στεῖραν καὶ ἄγονον κριτικὴν, ἔχοντες ἐμπιστοσύνην εἰς τοὺς Ἐπισκόπους τῆς Ἐκκλησίας, εἰς οὓς ἀνετέθη ἡ μέριμνα τῆς διαφυλάξεως τῆς ἀμωμήτου ἡμῶν πίστεως. Ἐχετε ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν Μητέρα Ἐκκλησίαν, τὴν μήτραν τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Πίστεως καὶ Θεολογίας, εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῆς ὁποίας ἐδογματίσθησαν αἱ ἀλήθειαι τῆς πίστεως ἡμῶν, καὶ εἰς τὸν Πατριάρχην καὶ τὴν Ἁγίαν καὶ Ἱερὰν Σύνοδον οἵτινες ἀγρυπνοῦσιν ἡμέρας καὶ νυκτὸς διὰ τὴν διατήρησιν ἀνοθεύτου καὶ ἀκεραίας τῆς ἀμωμήτου ἡμῶν πίστεως.

Τέλος, γνωρίζομεν καὶ τὰ ἀπασχολοῦντα τὸν Ἱερὸν Τόπον, εὐρυτέρας ὑφῆς προβλήματα. Εἰς ταῦτα, ὡς γνωστόν, ἡ Μήτηρ Ἐκκλησία συμπαρίσταται καὶ θὰ συνεχίσῃ νὰ συμπαρίσταται διὰ τοῦ κύρους αὐτῆς εἰς τὴν διαφύλαξιν τῶν δικαίων καὶ καταστατικῶν καὶ αὐτοκρατορικῶν καὶ Πατριαρχικῶν προνομίων τοῦ Ἁγίου Ὁρους. Τὴν διαβεβαίωσιν ταύτην ἐπισημῶς παρέχομεν ὑμῖν καὶ εὐχόμεθα ὅπως ὁ μοναχικὸς δόλιχος ὑμῶν ἢ ἄλυπος, ἀποβλέπων μόνον εἰς τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ, εἰς τὴν λατρείαν καὶ προσκύνησιν τῆς Κυρίας Θεοτόκου, εἰς τὴν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ὑμῶν καὶ τοῦ κόσμου παντός.

Τελευτῶντες τὸν λόγον εὐχαριστοῦμεν πάντας ὑμᾶς ἐγκαρδίως διὰ τὴν τιμητικὴν ὑποδοχὴν, τὰς ἐπιδαψιλευθείσας ἡμῖν περιποιήσεις καὶ τὴν ἀβραμιαίαν φιλοξενίαν, τοὺς ὑπὲρ πάντας κοπιάσαντας ἅγιον Πρωτεπιστάτην κύριον Βαρνάβαν καὶ λοιποὺς Ἐπιστάτας, οἵτινες φιλοπόνως καὶ ἐγκόπως εἰργάσθησαν, ἀλλὰ καὶ τὰ μέλη τῆς Ἱεροκοινοτικῆς Ἐπιτροπῆς, τὰ ὁποία ἐρρῦθμισαν πάσας τὰς λεπτομερείας τοῦ προγράμματος.

Εὐγνωμονοῦμεν καὶ εὐλογοῦμεν ὑμᾶς, εὐχόμενοι ὑπὲρ τῆς εἰρήνης καὶ σωτηρίας ὑμῶν καὶ πάντων τῶν ἀρχόντων, τῶν Ἁγιορειτῶν Πατέρων, καὶ τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ.